

Fürdőtrikók

minden minőségben
nagyon olcsón

Pollák Testvéreknel

„FEHÉR NAP” A RENDŐRSÉGEN események nélkül, apró tragédiákkal

(A Délmagyarország munkatársától.) Julius, ez a legvadabb uborkaszazon az újságcsinálásban. A bíróságokon törvénykezési szünet van, hetenként egyszer, legfeljebb kétszer tárgyalnak, akkor sem főbenjáró ügyet, a rendőrségi eseménykönyvek lapjai is fehéren ásitóznak a kánikulai melegben, — egyszóval sehol semmi, amiből tiz sort ki lehetne préselni. A régi jó békevilágban ilyenkor eregették fel a nyári kacsákat. Így született meg a fiumei cápa, amely azóta évről-évre szabályosan megjelenik, így rohantak le a farkasok a hegyekből és így lett világszenzáció a lochnessi szörnyeteg is. Az már más lapra tartozik, hogy akadnak emberek, akik esküvel erősítik, hogy láták is az illető szörnyeteget. A fotóriporterek azután lefotografálják — a szemtanút, mivel a szörnyet semmiféle ígérettel sem lehet a tengerből kicsalogatni... a fényképek megjelennek a világ összes képeslapjaiban, a szemtanút pedig szerződteik a filmgyárak, vagy varieték.

Békében termettek az igazi, szép, nagy kacsák. Manapság nincs szükség rájuk, mert a „történelmi idők” gondoskodnak napról-napra háthorizontató eseményekről. Világviszonylatban tehát el volnánk látva szenzációkkal, csak a helyi események hiányoznak, különösen a bűnügyek. A meleg bággyasztól hat a bűnözőkre. Szünetelnek a lopások, csalások, szélhámosságok és a súlyosabb természetű ügyek is, sőt az öngyilkosságok száma is észrevehetőleg megcsappant. Az öngyilkosság egyébként is elsősorban gazdasági tünet. Télien, amikor nagyobb a munkanélküliség, nagyobb a nyomor és nagyobbak az igények, mégis akad egy kis mezei munka, építkezés, kubikolás, el lehet aludni a szabad ég alatt és minden mező a munkanélküliség termi gyümölcsét...

Azokat a napokat, amikor nem történik semmiféle esemény, a rendőrségen fehér napoknak hívják. Az uborkaszazon alatt egyre gyakoribb a fehér nap. Igaz, hogy az ilyen fehér nap sem teljesen fehér. Rendőri esemény azért akad. Ime, egy-néhány.

Szerdán

két feljelentés

tutott be a Somogyi-telepről. Az egyik azt panaszkolta, hogy két nappal ezelőtt ismeretlen tettes ellopott két csirkét, egy másik feljelentő két szál kerítésdeszka eltűnése miatt tett panaszt. A két feljelentést egy detektív kapta meg: tessék kinyomozni a tetteseket.

A detektív biciklire kapott és kikapott Somogyira. Rövid keresés után megtalálta azt a házat, ahonnan a csirkék eltűntek, de már a károsultat nem, mert az bejött Szegedre. Szerencsére otthon volt a fia, aki sorra megmutogatta a detektívnek a helyszínt: itt aludtak a csirkék, itt jött be a tettes, itt nyult be a ketreche és a többi. A detektív délután ötig nyomozott. Kihallgatta a szomszédokat, megnézett hatszáz teljesen egyforma csirkét, amelyiknek mindegyikére rámondta a károsult, hogy az az övé és végül — nem találta meg a csirkéket. Tudni kell ugyanis, hogy az ilyen lopott csirkét

nem lehet megtalálni.

A tolvaj még azon az éjszakán kitekeri a csirke nyakát, a tollakat elégeti, a két csirkét pedig szőröstől-bőröstől megaszti... Sherlock Holmes legyen az, aki nyomára akad az elveszett jószágoknak. Eppen így nem lehet megtalálni a kerítésdeszkat sem, mert valószínű, hogy azzal főték meg a lopott csirkéket. De vannak még fantasztikusabb nyomozások is. Feljelentést tett egy

galambtenyésztő, hogy a galambjai közül kettő elveszett. Az a gyanuja, hogy ellopták. A telepen, ahol a károsult lakik, minden lakos galambtenyésztéssel foglalkozik. Legalább

ötezer ugyanolyan fehér galamb röpköd a levegőben,

amilyent elloptak... Tessék megtalálni...

Ilyen apró eseményekből tevődik össze a fehér nap a rendőrségen. Nincs azonban olyan parányi esemény, amelynek méhében ne húzódna meg valami mély tragédia. Találomra kiemeltünk egyet a sok közül.

Egy kifutófiu tegnap délelőtt feljelentést tett, hogy ismeretlen tettes ellopta kerékpárját a Feketesas-uccában, míg ő egy pillanatra betért az egyik üzletbe. A kára 30 pengő.

Eddig szól a rendőri jelentés, amelyből kiténik, hogy

egy agyonhasznált ócska kerékpárról

van szó, talán nem is ér harminc pengőt az egész, biztos a tolvaj dühöngött legjobban, amikor ott-hon észrevette, hogy miért kockáztatta a bőrét. Ilyen lopás számszámra történik, nem is kifutó az akitől nem lopnak el évente egy gépet. A nyomozás mindenesetre megindul, a detektívek végigjárják a zsidópiacot, kikutatják a szerelőműhelyeket.

Amíg a detektívek a kerékpárt keresik, beszél-gessünk

a kifutóval.

Uccai rablótámadással vádolják a volt börtönőrt

(A Délmagyarország munkatársától.) Május 10-én éjjel a gyevi temető közelében vakmerő rablótámadás követte el Zsurkán János 66 éves városi nyugdíjas ellen. Az öreg nyugdíjas a kocsmából tért hazafelé és az uton elkísérte egy férfi, akivel a kocsmában ismerkedett meg. Az illető a temető közelében rárohant a kissé ittas Zsurkánra, gáncsot vetett neki, majd fojtogatta, végül teljesen kifosztotta. Elvitte pénztárcáját 10—12 pengő tartalommal, ezüst óráját, láncát, arany pecsétgyűrűjét, kalapját.

Zsurkán feljelentésére a detektívek nyomozni kezdtek és személyleírás alapján elfogták Bánfi Károly 48 éves volt rendőrt és börtönőrt, aki azonban a detektívek előtt azt is tagadta, hogy járt volna a Bene-féle kocsmában, ahol a nyugdíjossal megismerkedhetett volna. A helyszíni szemle során azután a vendéglős, a nyugdíjas és vendégek is felismerték, hogy ő volt az, aki az öreggel italozott és vele később eltávozott.

A szegedi törvényszék szüneti tanácsa szerdán vontá felelősségre Bánfi Károlyt rablás büntetése címén. Bánfi ezideig már tizszer volt büntetve, többek között rablás miatt is. Azonban ezt a rablást tagadta. Beismerte, hogy járt a kérdéses napon akocsmába, ott megismer-

kedett Zsurkánval, akivel együtt távozott el, de azt állította, hogy az uccán elbucszott tőle.

— Az a környék, — vallotta Bánfi — nagyon veszélyes, könnyen lekapják az embert... lehet, hogy ez történt Zsurkánval is... Valaki kirabolta, de nem én voltam az a valaki.

Az öreg nyugdíjas terhelő vallomást tett. Elmondotta, hogy a kocsmában hozzálépett Bánfi, akit azelőtt sohase látott és azt mondotta, hogy ő Vid a börtönőr. Bár a börtönőrt nem ismerte, leültette és megvendégelte. Tizenegy óra tájban, kissé illuminált állapotban hazafelé készült, Bánfi vállalkozott arra, hogy elkíséri, mert mint mondotta, ő is Somogyi-telepen lakik. Gyanútlanul indult el új barátjával, de már az uton rossz előérzetek győőrték. Bánfi a karját fogta és oly erősen szorította egész uton, hogy szinte fájt. Sejtette, hogy valami készül, ezért a gyevi-temető mellett kirántotta karját Bánfi kezéből és futásnak eredt. Bánfi azonban csakhamar utolérte, gáncsot vetett neki, aztán a mellére térdelt és fojtogatta. Elvesztette az eszméletét, ekkor rabolta ki Bánfi és állott odébb. A támadója Bánfi volt, határozottan felismeri. Bánfi tovább is tagadott.

A bíróság elnapolta a tárgyalást újabb tanúk kihallgatása végett.

— Mit tetszik gondolni — kérdezi a gyerek, — megtalálják a gépet? Én szeretnék annak a csirkefogónak egy nagy pofont lekenni...

És a tolvaj? Hátha egy másik, még szerencsétlenebb kifutó volt, akinek szintén ellopták a gépet és most lopott egy másikat, hogy kenyeret tudjon hazavinni. Csak a nyomoruságban van ilyen tragikus körforgás... (K—r.)

Szegedi Kézműves Bank vezetőségi és tisztikara őszinte fájdalommal jelenti, hogy az intézet igazgatóságának alelnöke

Sándor Ferenc

az élők sorából váratlanul elköltözött.

Megbódogult intézetünk érdekeiért hosszú éveken át fáradhatatlanul dolgozott. Elhunytával bankunk egyik leghívebb barátját veszítette el.

Emlékét mindenkor hálás kegyelettel fogjuk megőrizni.

Szeged, 1935 július 10.